

Doština
plačana v
gotovini

OD
ME
V
IZ
AF
RI
KE

SEPTEMBER 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitve zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavlјati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetilj maš.

Nāše slike v bakrotisku.

1. stran: Sv. Alfonz Rodriguez, brat laik iz Družbe Jezusove, navdušuje mladega Petra Klaverja za misijone.

2. stran: Pod nadzorstvom misijonskega brata se učijo zamorčki tudi zidarstva. Misijon Brockenhill.

Častileem sv. Petra Klaverja priporočamo:

(Praznik 9. septembra.)

Litanije sv. Petra Klaverja din 0.50

Lepa podoba sv. Petra Klaverja din 8.—

Naslov glejte zgoraj.

Poklic pomožne misijonarke za Afriko.

Mladenkam, ki so zavzete za misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko.« — Cena din 4.—. — Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Spomin na drage umrle.

† Ignac Muri, Jezersko (oče pomožne misijonarke). — Valentin Dovič, Hrib, Preddvor. — Katarina Lah, Peščen vrh. — Marija Kopše, Plajnsko. — Ivana Kolarič, Križevci. — Marija Blaž, Cerklje. — Marija Bezjak, Ptuj. — Marija Erbus, Ptuj. — Frančiška Korenčan, Sv. Helena. — Ivanka Budal, Komen.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Lu

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

Praznik 9. septembra.

V življenju sv. Petra Klaverja beremo, da je pogosto ob petkih pozno v noč hodil po samostanskih hodnikih, obložen s težkim križem in na glavi bodečo trnjevo krono.

Tako je ta veliki apostol posnemal trpečega Zveličarja in si hotel izprositi božjega blagoslova nad svoje misijonsko delo. In res, Bog mu je čudovito pomagal: nad 300.000 ubogih zamorskih sužnjev je spreobrn timer in krstil z lastno roko.

Naša misijonska cerkva Svete Družine.

Cerkvica sv. Družine v Čaunaup je dovršena.

Ves vesel nam piše p. Jožef Hyls, misijonar v Namaqualandiji:

Z božjo pomočjo smo dovršili našo novo cerkvico, ki je posvečena sv. Družini. Je jako lična znotraj in zunaj. Za notranji okras gre poglavitna zasluga našemu »umetniku«, bratu Jožefu. Ko smo je posvetili, je bil to dan veselja ne le za naš misijon, ampak za vso okolico. Cerkvica je bila posvečena 25. septembra.

Še enkrat potem smo bili v enaki meri veseli: ko je dospel zaboj z dvema zvonovoma. Vse je bilo pokonci — mlado in staro. »Tako velikega zaboja pater še nikdar ni dobil. Kaj je le notri?« — Pater je odprl zaboj in zvonova sta se prikazala.

Nekaj novega je bilo to. Štirje možje so zaboj komaj nesli. In to, kar je bilo notri — o, kako je to donelo, če si udaril s palico!

Naši kristjani zvonov do tedaj še niso videli, le katehist Janez je stal ob strani in zadovoljno pomežikoval. On je vedel, česar drugi in celo najstarejši niso vedeli, toda molčal je, da bo pater sam obrazložil to novo stvar. Naposled so vedeli vsi, da so to zvonovi. In sicer za našo novo cerkev!

»Aa! Amaî hm!« je šlo od ust do ust. Potem pa so zamorci katehista spraševali, kdo bo zvonove zanesel v zvonik, kdo bo zvonil vsak dan in kako, ko bodo viseli?

In še to in ono je bilo treba pojasniti; potem šele so se ljudje razšli domov, veseli tega, kar so videli.

Na praznik presv. Rešnjega Telesa so bili zvonovi posvečeni in še tisti dan so prvič zazvonili. Kako je bilo vse veselo! Tako lepih glasov še niso slišali, zato pa so naši Hotentoti dali duška svojemu veselju. Patri in sestre pa so se na tihem veselili in zahvaljevali Bogu.

Tisočeri in prisrčni Bog plačaj vsem nepoznanim dobrotnikom, ki so nam pripomogli do te sreče. Vsak dan bomo molili pred tabernakljem, da jim ljubi Bog povrne.

Misijonska cerkva je zdaj popolnoma dovršena; toda dolgovi nas še tlačijo. Ali se smem tudi v prihodnje zanesti na Vašo pomoč?

O, pomagajte nam, da poravnamo dolgove!

Žeja po Bogu.

Poroča p. Jožef, D. J., misijon Jasa, Belgijski Kongo.

Vesel Vam poročam, da sem zopet v misijonu Yasa, kar je bila že zdavnaj moja želja, a nisem več upal, da bi se mi kdaj izpolnila. Ker pa je bil p. Van Širgen povišan v službi, je v Yasa nastala vrzel, in božja Previdnost je hotela, da jo jaz izpolnim. Ne morem povedati, kako sem vesel. V tej tihi in zeleni dolinici Lukula sem našel prav tako trdno in globoko vero med ljudstvom, kot so jo imeli kristjani tod pred osmimi leti. Kakor takrat, tako še danes radi hodijo k sv. maši in prejemajo svete zakramente. Tudi pogane še vedno močno vleče h krščanski veri. Kar čuti se delovanje milosti, ki vzbuja in prekvaša ljudska srca. Gospod Bog izliva svojo milost res v izredni meri nad te preproste ljudi. Kakor cvetje pomladi, tako se odpirajo srca dihu božjemu.

Od katehumenov zahtevamo, da so dve leti na preizkušnji v svojem domačem kraju, potem pa več mesecev ali celo leto v misijonu Yasa. Pa jim to ni preveč. Vse radi store, samo da dosežejo svoj veliki namen: sv. krst. Prava »žeja po Bogu« je to. In to je že vsa leta. Vendar je misijonar prav ob tej misli časih žalosten in zaskrbljen. Koliko več bi rad storil. Duše so pripravljene in čakajo. Takoj bi jih pristopilo 10 do 20 tisoč... ali zahtevamo v prvi vrsti, da so dobri, ne da jih je mnogo. Hočemo, da naj je ta mlada krščanska občina (misijonska postaja Yasa

Prva procesija s presv. Rešnjim Telesom v našem misijonu. To je bil za naše zamorčke najlepši dan.

je bila ustanovljena leta 1924) oprta na solidno podlago, da bo mogla kljubovati vsem naskokom od strani poganstva. Koliko napačnih pojmov in vražarskih navad bo še moralo izginiti iz Afrike, preden bo luč krščanstva razsvetlila vsa srca!

Pod tem vidikom presoajte tudi naslednje poročilo, ki ga prilagam:

Ljudstva je 67.000, kristjanov 14.200, nekako toliko jih je bilo tudi v sili krščenih. Krščenih družin je 3326.

Od septembra 1937 do septembra 1938 je bilo krstov 4064, spovedi 67.996, sv. obhajil 240.400, birmanih 1124, zakonov 309. Šolskih otrok: dečkov 4377, deklic 3762 — skupaj 8139.

Veliko nado stavimo na šolske otroke po vaseh, ki jih je mnogo. Največ od teh je še poganov in izpod 13 let.

Kaj bo iz teh 8000 šolarjev, katerih število narašča iz dneva v dan? Ali se ne nadejamo po pravici, da bodo storili mnogo dobrega, ko se bodo kot odrasli kristjani vrnili v svojo okolico?

Tudi na krščanske zakone mnogo upamo, ki se vsako leto sklenejo v misijonu. Reklo se je: »Kdor bo imel ženo bodočnosti, bo imel Afriko.« Žal, da se ne morejo poročiti vsi pari, ki bi se radi. Toda tudi po tej strani lahko rečemo: »Prihodnost je naša, prav za prav božja!«

„Gremo po božji poti k Mariji . . .“

P. Štefan, oblat Brezmadežne v Natalu, opisuje božjo pot k cerkvi Naše ljube Gospe Syonske, ki so k njej poromali afriški domačini.

Že drugič so poromali naši zamorci k Marijini cerkvi na gori Syonu v Natalu. Cerkev je 8. majnika 1937 posvetil škof Delalle. Kmalu je postala božjepotna cerkev. Prvo romanje se je vršilo v septembru istega leta in se je lepo izvršilo. Drugo leto je še bolj pokazalo, kako so se naši božjepotniki te cerkvice oklenili. Romarji so se razdelili v dve skupini. Skupina otrok je že na predvečer poromala na grič; odrasli so prišli drugo jutro.

Ob sobotah imajo otroci v Južni Afriki šole prost dan; zato smo izbrali soboto, 10. september, za božjepotni dan. V petek popoldne, ko se je sonce nagibalo k zatonu, se je velika procesija otrok vila po hribčku k cerkvi. 250 zamorčkov je bilo. Vreme je bilo tiho in mirno. Ko je pozvonilo, so se vsi podali v cerkev. Cerkev je bila komaj dosti prostorna, ker se je otrokom pridružilo tudi 100 odraslih. Na oltarju je že stala nova podoba Naše Ljube Gospe, ki smo jo dobili prejšnji dan, in to je slovesnost še povečalo. Pred njo je migljala lučka in motno razsvetljevala prostor.

»Ta praznik naj bo predvsem praznik luči,« je govoril cerkveni govornik. »Z nebes dol je prišla luč na temno zemljo. Vam ta luč že sveti; mnogo pa jih je še, ki tavajo v temi. Tej luči se imate zahvaliti za mirno vest in veselo srce. Bodite otroci luči. V procesiji boste visoko v rokah držali lučke, da jih vidi vsa okolica, in tako tudi drugi vaši rojaki pridejo k luči.«

Prvo baklo se prižgali ob lučki pred Marijo; s to so prižgali druge. Vsak otrok je dobil baklo. Najprej je šel križ, ob strani pa ena bakla, za njimi dolga vrsta otrok. Procesija se je v vijugah pomikala po hribu navzdol. Glasno so donele pesmi v narečju zulu. Na vrhu pa se je svetila cerkev z zvonikom. Ni bilo ne elektrike ne ža-

rometov, a se je razsvetljava izvršila tudi brez tega. Pač so se spraševali v okolici pogani in krivoverci, kaj pomeni luč in pesem ob tem času, a si niso vedeli razlagati pomena.

Nazadnje se je procesija med petjem in molitvijo obrnila zopet proti cerkvi. Tam je bil blagoslov z Najsvejšim. Potem so postavili po vseh kotih spovednice, to se pravi, po en stol in klečalnik. Ob desetih so se podali otroci k počitku.

Ob šestih zjutraj je spet zazvonilo. Otroci so vstajali, molili jutranjo molitev in se oblekli. Cerkev je že čakala lepo posnažena. Prva božja služba se je pričela.

Ob sedmih je bila tiha sveta maša. Otroci so pobožno klečali po cerkvi in nepremično zrlji na oltar. Eden od duhovnikov je sredi cerkve molil mašne molitve in jih obenem razlagal. 150 otrok je pristopilo k svetemu obhajilu, ker drugi so bili ali premladi ali pa še ne krščeni.

Ko je duša dobila svoje, je bilo treba misliti še na telo. Kuhana koruza ali nekaj sočivja, ki so ga otroci prinesli s seboj — to je bil zajtrk.

Ob devetih je bila slovesna sveta maša. To je bilo nekaj novega. Trije duhovniki obenem pri oltarju! Kadilo diši, lepo oblečeni mašni strežniki, ki so kakor angeli! Lepa pridiga o Mariji, na koru otroško petje — to je bilo vse novo, da so se duše otrok kar topile v veselju. Naši otroci imajo silno radi petje, ceremonije in pridigo.

Ob enajstih je šel Jezus v presv. Rešnjem Telesu v procesiji iz cerkve, za njim pa zopet vrsta otrok po hribu navzdol. Mali in bolehnji so šli prvi. Ob prihodu nazaj so pokleknili v dveh vrstah pred cerkvijo, mašnik pa je nesel Jezusa v monštranci med njimi in je vsakega bolnega otroka posebej blagoslovil. Drugi otroci pa so medtem glasno molili litanije Srca Jezusovega. Po blagoslovu so zamorčki odhiteli domov. Po hribu so hiteli, ko da so jim zrastle peroti. Kaj takega v svojem življenju še niso doživeli.

Ko so otroci odšli, se je cerkev pripravila na sprejem odraslih. Slovesnost se je imela vršiti podobno kakor pri otrocih.

Kar se tiče razsvetljave, je bila včeraj prav za prav le priprava; danes je imelo biti še mnogo lepše... Ljudje so začeli prihajati. Stare mamice, bradati možje, matere z dojenčki na hrbtu, belo oblečene deklice, novokrščenci, ki so prejšnji dan prejeli sv. krst. Zopet je 350 ljudi napolnilo cerkev.

Kako hvaležne so zamorske sirote za hrano, katero dobe v misijonu. Pa je vsled pomanjkanja tudi to vedno bolj pičlo.

Bilo je nekoliko vetrovno, a ne preveč. Venci in zastavice so se zibale v vetru, ko da pozdravljajo romarje.

Vsi so prišli, da dobijo pri nebeški Materi tolažbo, moč in pogum in se poživljeni vrnejo v svoje revne koče.

Misijonarjev poklic je lep poklic; toda sam ne zmore vsega. Prosite, dragi bralci, Boga, da pošlje delavcev v svoj vinograd in da blagoslovi setev, ki jo sejejo njegovi služabniki.

Bolnišnica brez štedilnika.

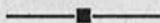
Kajne, to se ne da misliti; saj ravno v bolnišnicah je treba prav urejene kuhinje. To velja tudi za bolnišnice po misijonih. Sestre Dragocene krvi v Mount Frere pa imajo poleg drugih skrbi tudi to, kako bodo prišle do uporabnega štedilnika. Pogumno in zaupajoč na božjo pomoč so se lotile zidave bolnišnice, ki naj bi nosila ime Marije Terezije. Sestra Jožefa piše:

Še mnogo nam manjka, preden bo bolnišnica dovršena. Zlasti oprema. Človek bi obupal, ako pomisli le na najbolj potrebne stvari, ki bi morale biti kot prve vpepljene. Med temi je tudi štedilnik. Bi ga že dobile v trgovini, toda za kakšno ceno! Stal bi 90—100 angl. funtov.

Ne morete si misliti, kakšno skrb to dela naši materi provincialni prednici. Ni mislila, da jo čakajo take težave, ko je prevzela skrb za rešitev duš. Saj bolnišnica je res neko sredstvo za reševanje duš. Za nas je to še edino sredstvo, da pridemo dušam do živega v tej tako odtujeni okolici. Vsa druga pota so nam zaprta.

Zato pa Vas prosimo lepo in ponižno: Pomagajte nam, da pridemo do štedilnika. Me pa bomo še naprej prosile božjo služabnico Marijo Terezijo, da prosi pri Bogu blagoslova za podjetje, ki bo nosilo njeno ime.

Kdo izmed častilcev ali »služabnikov«¹ Marije Terezije bi bil pripravljen prispevati z darovi, da pridemo do tako potrebnega štedilnika?

Po 20 letih našel svojo mater.

Čast. g. Stanislav Munoni, eden od 13 duhovnikov domačinov v vikariatu Urundi, pripoveduje svojemu duhovnemu očetu misijonarju, kako je našel svojo mater.

Ne dá mi drugače, ko da Vas obvestim o svojem velikem veselju: Našel sem zopet svojo drago mater!

Ko sem bil 11 let star, sem zapustil domači krov, očeta, mater, brate, sestre, ki so bili vsi zdravi. Šel sem se učiti v malo semenišče v Ruanda, 11 dni hoda daleč.

Nekega dne me p. superior pokliče k sebi. Bil sem žalosten, čeprav sem veselega značaja. Spričevala sem imel dobra, z nobenim tovarišem se nisem prepiral, vendar mi je nekaj težkega ležalo na duši, sam nisem vedel kaj. P. superior me je poslal najprej v kapelo, da zmolim dve desetinki rožnega venca. Potem mi je povedal, da mi je umrl moj oče v Muyaga. Hotel sem se premagati, da ne bi bil zajokal, pa se nisem mogel.

Pa to še ni bilo vse. Kmalu po tistem je prišlo pismo z žalostno novico: »Mati se je izgubila neznano kam.« P. superior mi je to novico polagoma povedal in me tolažil z zgodbo o Jobu, ki je tudi svoje drage drugega za drugim izgubil. Povesil sem glavo in sem žalosten odšel čez dvorišče v kapelo. Drugi so videli, da jokam, nihče me ni ogovoril. V kapeli sem pokleknil pred Marijino podobo in ji potožil svojo žalost. To je bilo leta 1918, ob koncu svetovne vojske. Pozneje se je izvedelo, da je bila moja mati po očetovi smrti prodana kot sužnja nekam v daljne

kraje. Prodal jo je neki sorodnik, ki je kmalu po tistem umrl zaradi neke rane. Morebiti ga je Bog kaznoval, ker je z mojo materjo tako grdo ravnal. Vendar se je spokoril in bil na zadnjo uro še krščen.

Od tod hodijo ljudje radi v Ugando iskat dela. In zgodilo se je, da sta 20 let pozneje dva znanca našla tam mojo mater in jo spoznala. Povedala sta mi, da se nahaja v bližini Bukobe ob jezeru Viktorija. Hitro sedem na kolo in se peljem v Kitego, da se dogovorim z gospodom župnikom Emilom. Žal, gospod župnik mi ni mogel dovoliti, da se podam sam na tako dolgo pot v Bukoba.

Kmalu nato mi je Bog na drug način pomagal. Eden mojih prijateljev je šel v Buha kupovat soli. Tu je bila starejša ženska, zelo slaba in utrujena, ki ga je dolgo časa gledala in ga nazadnje vprašala: »Ali nisi ti ta in ta — sin tega in tega? Ali še živi Urban Nkware (= moj stric)? In moj sin Munoni? Tisti, ki je v semenišču? Jaz sem Jusube, njegova mati.«

»Kaj? Da si Jusube?«

»Da. Zdaj sem zopet prosta in bi se rada vrnila domov v Burundi. Pa je tako daleč, in bojim se velikega gozda in zveri. In tudi zmogla ne bi tako dolge poti.«

Ta moj prijatelj je naprosil dva kristjana iz Muyaga, in vsi trije so prenesli v več presledkih mojo mater v Muyaga. Župnik Emil pa mi je poslal pismo: »Tvoja mati je pri meni.«

Prevzvišeni gospod škof mi je dovolil, da smem obiskati mater v Muyaga, a je zahteval, da moram še prej izpolniti svojo dušnopastirsko dolžnost, da spovem ljudi za praznik Marijinega Vnebovzetja. Na ta praznik sem se pri sveti maši lepo zahvalil svoji nebeški Materi, da mi je pomagala najti mojo zemeljsko mater. Drugi dan pa sem vesel zasedel kolo in se odpeljal z gospodom župnikom Sebastijanom, ki je tam imel duhovne vaje; naprej do Muyaga pa sem šel peš in dospel tja ob šestih zvečer.

Kako sva bila vesela mati in jaz, da sva se po 20 letih zopet videla. Tega ne morem z besedami popisati. Materi sem prinesel nekaj blaga za obleko, nekaj odej in nekaj denarja. Nekaj denarja hranim za oba vrla moža, ki sta mater prenašala v Muyaga, z ostalim pa ji bomo postavili majhno kočo. Bog je dober! Prosim, pater, tudi Vi zmolite očenaš Bogu v zahvalo.

Tako piše afriški zamorski duhovnik. Misiionar je pripisal pismu še sledečo opombo:

Nedavno je našel p. Raux na severnem delu dežele staro mater enega izmed ugandskih mučencev. Obe: mati mučenika in mati duhovnika se sedaj vneto pripravljata za sv. krst. Ljubi Bog jima daj obilno svojih milosti!

Skrbi in težave misijonske sestre.

Piše s. Menehould, francoski Somali, Afrika.

Dne 24. februarja, ko je praznik sv. Matija, smo došpele v svoj novi misijon Ali Sabielj. Naj bi ta apostol bil naš zaščitnik. Takoj smo obiskale vas Somali in našle tam več otrok, ki se nas niso nič bali, razen majhne deklice. Skušale bomo najprej ustanoviti lekarno za uboge. Prihodnji teden bomo dobile sirote v oskrbo. Dvanajst jih bo. Najstarejša je stara 7 let, najmlajša en mesec. Skrbi me, kako dobiti mleka za najmlajšo. Zaupam na božjo Previdnost, ki svojih ne zapusti. Pet teh sirot še ni krščenin. Ali bi jim mogli preskrbeti botrov in botric? Naša stanovanjska hiša še ni dodelana. Ker kuhinje še ni, kuhamo kar na prostem in postavimo lonce na tri kamne, kakor vojaki v vojski. Ali nismo me tudi vojščakinje v vojski Gospodovi?

Pismo od 22. aprila:

Otroci so dobili takoj ob prihodu ošpice. Nalezli so se jih drug od drugega. Štiri deklice so umrle, med njimi tudi ona, ki je bila stara en mesec.

Večkrat obiščem vas Somali. Mnogo dečkov bi rado v našo šolo. Ako bo mogoče, bomo vpeljali v oktobru šolo. To bo potem lepa prilika pridobivati duše za Kristusa.

Mnogo trpimo vsled pomanjkanja vode. Naše sestre domačinke nosijo vodo na glavi iz bližnjega studenca. Ta je za perilo. Ako hočemo do pitne vode, jo moramo dobiti iz daljave dveh ur. Morale bi imeti osla in še hlapca zraven samo za donašanje vode.

Zanašam se na dobra srca blagih dobrotnikov, da nam bodo pomagali v naših potrebah. Vsak dan bomo molile zanje, da jim ljubi Bog povrne in jih obilno blagoslovi.

Msgr. Mlakiča nesejo krepki zamoreci preko vode.

Grozne poplave.

Gotovo se naši bralci spominjajo, da smo poročali o veliki revščini v kraju Tukuyu. Tudi smo od mnogih dobili prispevke v denarju za ta nesrečni kraj. Zdaj pa je zadela Ipindo, misijon v Tukuyu, nova nesreča. P Franc Mauch, predstojnik imenovanega misijona, nam piše:

Že tri dni neprestano dežuje. Nekdo mi reče: »Ali se vam ne zdi, da se je naša hiša nekoliko nagnila na stran?«

»Že mogoče,« mu rečem in dostavim: »Nekaj mesecev bomo menda še mogli prebivati v njej.«

Dežuje pa še naprej in vode naraščajo v Ipindi. Ljudje z one strani reke ne morejo več v misijon, ker je voda stopila že čez most.

Pa se naenkrat postavi mlad zamorec predme in me vprašujoče gleda.

»No, dečko, odkod pa ti?«

»Pater, vodo sem kar preplaval. Rad bi šel v cerkev in pogledal bi rad, kako se godi vam na tem kraju.«

»Ali se nisi bal, da te krokodil potegne pod vodo?«

Široko se zasmije in izgine.

In kar naprej dežuje. Ves dan! Kakšna bo le noč? Od jezera Nyassa se drvé oblaki, kar ne pomeni nič dobrega. Zmolimo večerno molitev in se izročimo v varstvo Naši Ljubi Gospe iz Ipinde.

Toda, kdo bo spal? Dež pada v težkih kapljah na streho. Ploha na ploho! Bambusove stene pokajo in se sumljivo premikajo. Menda bo hiša le vzdržala še kaj mesecev?! Ali pa vsaj do jutri?

V sosednji vasici je vse pokonci. Med šumenjem vode in dežja čujemo zdaj pa zdaj prestrašeno govorico sem prek. Dva moška se bližata misijonski hiši. To je Jakob in še eden z njim.

»Jakob, kaj bi rad? Ob tem vremenu?! In tako pozno?!«

»Pater, pri nas je voda vdrla v stanovanje, kdo bo spal? Kako je pri vas?«

Napravim luč in vidim, da prav za prav v vodi stojim. Kaj sedaj? Ali naj čakamo do jutra? Prestrašim se, ko zapazim, da so vrata in okna iz tečajev in da vise postrani. Zaspan sem, a kdo bo spal, ko je vse tako čudno? Nazadnje vendarle ležem k počitku. Zbudi me neko pikanje in praskanje po životu. Napravim luč in vidim, da so se cele trume mravelj rešile na posteljo in da sedaj lazijo po meni. Vstanem. Še vedno dežuje. Zunaj pred pragom je kar jezero. Lopato in metlo v roke in začnem pometati mravlje čez prag. Voda jih odnese. Zopet vidim, kako duri in okna vise postrani. Nekdo zavpije: »Pater, podprimo stene, hiša se maje.«

Bosi in premraženi bredemo vodo do skednja, da bi tam dobili opor. Toda skednja ni več. Voda ga je odnesla. Vsi premočeni lezemo nazaj v hišo. Tako se je naredilo jutro. Zjutraj kličemo kristjane k službi božji. Malo jih pride. Po zajtrku začnemo prenašati opravo in druge

stvari iz hiše v drugo, na pol dozidano poslopje, ki leži nekoliko višje. Tu se za silo nastanimo, vsak pater v svoji še nedodelani sobici. Tla poravnamo s peskom in ilovico, oken sploh ni, vrat tudi ne. Pa hvala Bogu: vsaj varno je.

Dežuje naprej. Oblaki se podé sem od jezera. Naša stara hiša se je nagnila še bolj, podlaga je razmehčana. Vse se sesuje na kup: šola, kuhinja, mizarska delavnica, shramba za jedila... In vsa ta poslopja so bila zidana šele pred nekaj leti! Seveda so krivi tudi termiti, ki so les izpodjedli.

Opoldne pride mož domačin: »Pater, tu sem vam prinesel kokoš, da jo skuhate, laže se boste potolažili.«

Najprej smo zaprosili pomoč pri častitem gospodu prefektu. Toda sam je reven in njegov okraj tudi. Obenem pričnemo devetdnevnicu k Naši Ljubi Gospe iz Ipinde. In glejte: darilo smo dobili, 50 šilingov nam je poslala dobrotna roka. Tako smo jih veseli, ko da je to celo premoženje.

Naš brat nadzoruje čiščenje, zamorci mu pomagajo. Trdno smo prepričani, da bo Ipinda še vstala iz razvalin, saj ima naša postaja Marijo Brezmadežno za svojo zavetnico. Pred poldrugim letom je bila postaja ustanovljena in šteje približno 500 duš.

»Kaj ste boječi, maloverni!« Za hudim pride dobro! Pomlad bo prišla, Bog se bo milostno ozrl na nas in dal blagoslova našemu delu. Toda tudi to vemo, da pride jesen in z njo bogata žetev... Porok za to nam je naša Ljuba Gospa iz Ipinde.

Kratka misijonska poročila.

»Ko bi imel le nekaj katehistov... Zadnji četrtek sem prišel s svojega štiritedenskega potovanja po svojem misijonskem okraju nazaj domov. To potovanje je bilo potrebno, ker naši ljudje že tri mesece niso videli misijonarja. Zdaj pa so bili vsi srečni ob mojem obisku, da so mogli biti pri sv. maši in sv. zakramentih. Tudi jaz sem vesel, da sem mogel iti na pot, ker kar trije poglavarji so me prosili, naj vpelem misijon v njih okrajih. O, kako rad! Le da bi imel še nekaj

katehistov več, in pa denarnih sredstev, da bi jih plačal! — P. F. Kelly, Basut, Kamerun.

Sama deževnica. Girima je nov misijon, ki se ima boriti s težavami in zaprekami, kot so navadne pri vsakem novem misijonu. To je sam peščen grič s peščeno okolico; zato je ljudstvo zelo revno in zemlja pusta. Tu ni nikakih studencev, ampak imamo samo deževnico, ki se ob deževnih dneh steka v kapnice. Zdaj je suša. Kako težko mi je pri sreč, ko vidim, da otroci pijejo umazano deževnico, ki je tu

in tam še ostala v kotanjah. Od take vode zbole otroci na kozah. Zdaj bi pa mi radi napravili velik vodohram, kamor bi speljali vodo s cerkvene strehe, da bi imeli vsaj nekoliko prečiščeno vodo. Toda dokler nam dobrotniki ne pridejo z denarnimi darovi na pomoč, bo to ostala samo želja.

Potrebovali bi tudi oblek za otroke, sraje in hlačk za dečke, krile za deklice. Tanko in prozorno blago ni uporabno za deklice. Ali bi nam mogli poslati kaj rož-nih venčkov, svetinjc in križcev? Mnogo bi radi! — P. Nugent, Kongregacija Sv. Duha.

»Mnogo dobrega boste storili.« Obe mali deklici, katerima so Vaši dobrotniki pomagali do krščanske vzgoje, sta sedaj dorasli in bi radi drugo leto vstopili v samostan za sestre domačinke. Ena že sedaj poučuje v šoli. Je prav pridna in si je pridobila spričevalo za učiteljico. Druga je še premlada in še sama hodi v šolo. Pomislite, koliko dobrega bosta storili, ko bosta sestri. Svoje rojake dobro poznata, govorita isti jezik in sta podnebja bolj vajeni kot Evropejci. Torej: mnogo bosta koristili sv. Cerkvi in dušam. — Zato smo vsem dobrotnikom, ki poskrbé za vzgojo domače sestre, zelo hvaležni. — Sestra M. Selese, Ibadan, Nigeria.

Težka naloga. Štirideset katehistov vzdrževati in nov misijon ustanoviti: to je težka naloga. Toda Bog nas ne bo zapustil. Borili se bomo s težavami in zaprekami in, ako Bog da, vedno dalje ponesli sv. evangelij. Dobri ljudje

pa nas bodo podpirali. Naši katehisti jim bodo z molitvijo vse povrnili. — P. Chadirac C. S. SP., Brazzaville.

Delavcev je malo. S hvaležnim srcem sem prejel poslani denar, za katerega se Vam iskreno zahvalim. Velika je misijonska žetev, a delavcev malo. S smrtjo g. superiorja nas je zadel hud udarec, zlasti ker smo že itak majhni po številu: 8 misijonarjev in 2 brata, ker je to že tretja žrtev v osmih letih. Njegovo blago dušo priporočam Vaši pobožni molitvi. Sprejmite najlepše misijonske pozdrave z zagotovilo, da se bomo blagih dobrotnikov pogosto spominjali v naših hvaležnih molitvah. — Br. Marcel Kerševan, misijon Irebu.

Pogani se spreobračajo. V bližini našega misijona je bivala uboga zamorska družina. Od časa do časa smo ji poslali košarico z živili. To jih je tako ganilo, da so zaprosili za sprejem v našo sveto vero. Žena in trije otroci so že krščeni. Mož še obiskuje pouk za svetí krst, ker prej ni mogel redno prihajati, in bo tudi kmalu krščen. Ta zamorska mati je sedaj pravi apostol med svojim ljudstvom. Če kdo zboli ali potrebuje pomoči, nas takoj obvesti. Ona sama pa je pripravljena čuti ob bolniški postelji noč in dan. Po njenem prizadevanju smo pred nekaj dnevi krstili neko drugo zamorsko ženo. O, koliko dobrega bi lahko še storili, če bi imeli več gmočnih sredstev. — M. Ksaverija Lesjak, uršulinka v Južni Afriki.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dvakrat uslišano prošnjo in dobljeno ljubo zdravje. Pošiljam obljubljeni dar za katekizem zamorčku. »Mamici zamorčkov« se še nadalje priporočam in prosim objave v »Odmevu«.

M. N., Dole.

V težkih šolskih zadevah mojega brata sem se zatekla k »mami-
nici zamorčkov«. Prav iskreno sem prosila njo, katera me je že
večkrat uslišala, naj tudi sedaj pomaga. Ljubeznivo je pritekla na
pomoč in kar nekako čudežno vse lepo uredila. S tem uslišanjem
je tudi domačim olajšano gorje. Javno se zahvalim Mariji Tereziji
Ledóchowski in prosim objave v »Odmevu«. — Vsakemu, ki se
znajde v težkih razmerah, svetujem, da opravi k služabnici božji
zaupno devetdnevnic in gotovo bo uslišan. J. Rihar, Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za usli-
šano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. M. Z.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za
ozdravljenje nog. L. H., Ljubljana.

V stiski sva se velikokrat z zaupanjem priporočila služabnici
božji Mariji Tereziji in sva bila uslišana. Pošiljava obljubljeni dar
in se še nadalje priporočava. I. in I. K., Vz.

Prosim objave v »Odmevu«, da sem se v goreči molitvi za-
upno zatekel k služabnici božji in sem bil uslišan. Še nadalje ji
priporočam sebe in svojo družino. M. D., S. J.

Zahvalim se Mariji Tereziji za dobljeno službo. B. P., Ljublj.

Služabnici božji Mariji Tereziji se prisrčno zahvalim za vse
prejete dobrote in za večkrat uslišane prošnje. Še nadalje se ji
priporočam v raznih zadevah in bom po možnosti podpiral afriške
misijone. Neimenovani.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano
prošnjo in se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrin-
ski dar zamorski deklici na ime Štefaniya. S. Krajnc.

V zahvalo Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje pošiljam
misijonski dar in se ji še nadalje priporočam. O. M.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za
dobljeno zdravje. H. Z.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji in svetemu
Jožefu za zdravje na očeh in se ji še nadalje priporočam v vseh
dušnih in telesnih potrebah. Ker mi je že tolikokrat pomagala in
upam, da mi bo še pomagala, zato vsakemu priporočam, da se za-
teče k njej in prosim objave v »Odmevu«. J. H., Izlake.

Moja dolžnost je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji
Ledóchowski za pomoč v moji težki sedemmesečni bolezni. Zaupno
sem se ji priporočala in bila sem uslišana. Priporočam se ji še
nadalje za popolno ozdravljenje. V zahvalo pošiljam botrinski dar
zamorčku na ime Jožef. F. K., S.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za
uslišane prošnje in se ji še nadalje priporočam. F. M.

Bila sem v veliki stiski v neki zelo važni zadevi. Z zaupanjem
sem začela opravljati devetdnevnic, da bi Bog povišal služabnico
božjo Marijo Terezijo do časti oltarjev in da bi na njeno priprošnjo
dobila milost, ki zanjo prosim. Nisem še končala devetdnevnic in
že sem bila uslišana. Po mojem mnenju se je zgodil čudež. Obljubila
sem botrinski dar zamorčkoma na ime Anton in Jožef, kateri znesek
sedaj pošiljam.

Velikokrat sem bila v stiski in mi je Marija Terezija pomagala. Priporočam se ji še nadalje in obljubljam po močeh podpirati afriške misijone. Srčna ji bodi hvala! K. V., M.

Zahvalim se služabnici božji za več uslišanih prošenj in pošiljam v zahvalo misijonski dar. O. M., Škofja Loka.

Darujem botrinski dar zamorski deklici na ime Marija v zahvalo za uslišano prošnjo in dobljeno zdravje. H. C., Šmarje p. J.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja darujem botrinski dar zamorčku na ime Jožef J. Š., Grahovo.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Pošiljam skromen misijonski dar. Al. Mlakar, Čatež.

Bila sem v velikih skrbah zaradi sina, ker je bil ob službo. S trdnim zaupanjem sem začela prositi služabnico božjo Marijo Terezijo, naj mu ona izprosi dobro in pošteno službo, da bo mogel meni kaj pomagati. Bila sem uslišana. Že v dveh mesecih mi je začel pošiljati. Zato se danes služabnici božji prav iz srca zahvalim. Čitateljem tega lista pa priporočam: kar boste potrebovali, kar njo prosite, in uslišani boste. N. N.

Služabnici božji Mariji Tereziji se zahvalim za pomoč v velikih težavah. V zahvalo pošiljam botrinske darove dvema zamorčkoma na ime Terezija in Janez. J. Š., Šmarje pri Jelšah.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za srečno prestano operacijo in se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrinski dar. J. F., Ljubljana.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam misijonski dar. M. Š., Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za več uslišanih prošenj v važnih zadevah, in se ji še vnaprej priporočam. V zahvalo sem se naročila na »Odmev iz Afrike«. B. H., Rudnik.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. S., Štefanja gora, za pomoč v težkih sodnijskih zadevah. — Marija Urbajs za ozdravljenje noge in ušes. — Marjeta B., Spodnje Pirniče, se priporoča v vseh dušnih in telesnih potrebah, še posebno za dušni mir in duhovni napredek.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 9. septembra: sv. Peter Klaver, apostol zamorcev;

dne 21. septembra: sv. Matevž, apostol in evangelist;

dne 24. septembra: Marija, Rešiteljica ujetih.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Za vaše otroke

ne vemo lepšega berila kot je

»ZAMORČEK«

ljubki misijonski listič za mladino.

Prinaša lepe slike, gnljive in poučne povesti, igre, živalstvo, uganke — vse pride na vrsto.

List je vzgojen in poučen, zato ga čč. gg. katehetom in spoštovanim staršem toplo priporočamo. Številke na ogled pošljemo zastonj.

Stane na leto samo 7 din.

Popust:

Pri naročilu 10 do 30 izvodov skupaj stane en izvod letno **samo 6 din** (ali L 2.50).

Pri naročilu 30 ali več izvodov skupaj stane en izvod na leto **samo 5 din**.

Novi letnik se prične s septembrom, zato ne odlašajte z naročilom.

Naroča se pod naslovom:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Zahvale. Presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku in škofu Baragi, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: S. M., Sv. Jurij ob Ščavnici, za srečno prestano operacijo; Anton Rozman se iskreno zahvali za zboljšanje bolezni na ledvicah in se priporoča za popolno ozdravljenje in za pomoč v raznih družinskih zadevah; A. B. se zahvali za uslišano prošnjo; M. Č. se zahvali za več uslišanih prošenj; N. N., Loški potok, se zahvali za več uslišanih prošenj; N. N., Zetale, se iz srca zahvali za pomoč v težki bolezni in zboljšanje zdravja ter se še priporoča za popolno ozdravljenje.

Priporočila. Ljubi Materi božji, sv. Frančišku, sv. Bosku, Mali Cvetki, škofu Baragi in služabnici Mariji Tereziji Ledochowski: M. Krajnc za pomoč sinu pri učenju in za srečen izid pri izpitu.

